

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 117/07-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2009 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudcu Milana Ľalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. P. P., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. p. 0029/99 zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 18. októbra 1999 (tel. linka...) a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. p. 0029-1/99 z 10. januára 2000 (tel. linka...) a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodnutiami o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky vydanými pod č. p. 0029/99 zo 6. apríla

1999 (tel. linka...), zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 18. októbra 1999 (tel. linka...) a rozhodnutím vydaným pod č. p. 0029-1/99 z 10. januára 2000 (tel. linka...) p o r u š i l základné právo JUDr. P. P. na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky vydané pod č. p. 0029/99 zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), zo 6. apríla 1999 (tel. linka...) a z 9. júla 1999 (tel. linka...) s a z r u š u j ú .

3. JUDr. P. P. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 € (slovom dvadsaťtisíc eur), ktoré j e Krajský súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. JUDr. P. P. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 208,99 € (slovom dvestoosem eur a deväťdesiatdeväť centov), ktorú j e Krajský súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. T. P. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti JUDr. P. P. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 117/07-14 z 28. júna 2007 prijal na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. P. P. (ďalej

len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky č. p. 0029/99 zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 18. októbra 1999 (tel. linka...) a rozhodnutím krajského súdu č. p. 0029-1/99 z 10. januára 2000 (tel. linka...).

2. Sťažovateľ v sťažnosti v podstatnom uviedol, že 23. marca 2007 sa pri nahliadnutí do spisu krajského súdu v súčasnosti vedeného pod sp. zn. KS-D-5-29/2004 (pôvodne č. p. 0029/99) oboznámil s rozhodnutiami krajského súdu označenými v sťažnosti, ktorými bol krajským súdom podľa § 36 a § 37 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení účinnom do 30. apríla 2000 (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) udelený súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky na viacerých telefónnych linkách k osobe sťažovateľa, pričom niektoré s týchto rozhodnutí boli vydané k telefónnym linkám vedeným na meno JUDr. T. P. Namietal, že vydaním týchto rozhodnutí krajského súdu boli porušené jeho práva označené v sťažnosti. Uviedol, že *„všetky rozhodnutia sudcu krajského súdu, ktorými udelil súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky sú nezákonné, pretože sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Ani jedno rozhodnutie neobsahuje relevantné odôvodnenie rozhodnutia sudcu s uvedením konkrétnych skutkových a právnych dôvodov. Dôvody žiadostí, na základe ktorých rozhodoval sudca sú doslova absurdné, od prvého do posledného slova vymyslené, ktoré robia z ústavného činiteľa - sudcu zločinca medzinárodného formátu. Ani dôvody žiadostí neobsahujú žiadne dôkazy o protiprávnom konaní sťažovateľa, ale ide len o súhrn nezmyselných policajných výmyslov. Sudca bez akéhokoľvek overenia absurdných dôvodov žiadostí, tieto nekriticky prijal a vydal rozhodnutie bez akéhokoľvek odôvodnenia, ktorým bolo hrubo a dlhodobo neoprávnene*

zasahované do práva na súkromie sťažovateľa a jeho rodinných príslušníkov. Nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že rozhodnutie sudu musí mať formálne, ale aj obsahové náležitosti rozhodnutia. Rozhodnutie sudcu neobsahuje žiadne poučenie o opravných prostriedkoch (pozitívne alebo negatívne). Vydanie rozhodnutia o udelení súhlasu na odpočúvanie, má v podstate v praxi dva následky. Dochádza k tomu, že možno uskutočňovať odpočúvanie telefonických rozhovorov a zároveň odpočúvaním telefonických rozhovorov, ktoré uskutočňuje na základe rozhodnutia sudcu sa získavajú dôkazy, ktoré sú potom použiteľné v rámci trestného konania. Zároveň to znamená, že osoba, ktorej telefonický rozhovor bol odpočúvaný, musí mať možnosť obrany jednak voči samotnému faktu odpočúvania jeho rozhovoru, teda voči samotnému faktu zásahu do jeho práva na súkromie, ale aj proti použitiu odpočúvanej komunikácie ako dôkazu v trestnom konaní. Sťažovateľ ako dotknutá osoba nemal možnosť domáhať sa ochrany pred všeobecným súdom v súvislosti s faktom, že jeho rozhovory boli odpočúvané, pretože rozhodnutia sudcu ani len nenaznačujú možnosť preskúmania tohto rozhodnutia využitím riadnych opravných prostriedkov. Proti sťažovateľovi nebolo vedené trestné konanie, v rámci ktorého by mohol namietať nezákonnosť odpočúvania.“

3. K porušeniu práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) sťažovateľ uviedol, že aj keď sudca vydával rozhodnutia podľa zákona o Policajnom zbore, jeho rozhodnutia museli byť odôvodnené tak, ako to je v prípade postupu sudcu podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním a podľa Trestného poriadku. Súd podľa sťažovateľa totiž *„pri rozhodovaní o žiadosti na udelenie súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej techniky poskytuje ochranu dotknutému účastníkovi pred svojvoľným a neoprávneným zásahom do práva na súkromie. Práve preto sa vyžaduje dôsledné preskúmanie dôvodov žiadosti a podrobné odôvodnenie takéhoto rozhodnutia po skutkovej a právnej stránke, s uvedením konkrétnych a relevantných skutočností odôvodňujúcich zásah do práva na súkromie. Napadnuté rozhodnutia sudcu krajského súdu žiadne odôvodnenia neobsahujú a sudca neuniesol ťarchu ochrany základných práv a slobôd.“*

Ďalej sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na vybranú judikatúru ústavného súdu, ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa práva na súkromie,

práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života.

4. V petite svojej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 0029/99 vydaním rozhodnutí o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 18. októbra 1999 (tel. linka...), z 10. januára 2000 (tel. linka...) porušil jeho základné právo na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 13 listiny, právo podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň žiadal, aby ústavný súd tieto rozhodnutia zrušil, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 000 Sk (33 193,92,- eur) a náhradu trov konania. Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že samotné *„zrušenie rozhodnutí nepostačuje na nápravu stavu, ktorý vznikol porušením namietaných základných práv sťažovateľa preto, že k odpočúvaniu jeho telefonických rozhovorov a teda aj k zásahu do jeho práva na súkromie, už došlo a túto skutočnosť nemožno zvrátiť uvedením do predošlého stavu. Priznanie spravodlivého finančného zadosťučinenia sa sťažovateľ domáha z dôvodu emocionálnych útrap a morálneho utrpenia, ktoré vychádzajú z pocitov krivdy, bezmocnosti a poníženia sťažovateľa. Sťažovateľ pociťuje krivdu z akceptovania skutkov, ktoré sa nestali, z konania, ktorého sa sťažovateľ nedopustil, v rozhodnutiach sudcu, ktoré sú predmetom sťažnosti. Sťažovateľ pociťuje bezmocnosť pri postupe mocenských štruktúr štátu (súd, polícia), ktoré pri realizácii svojho podlého zámeru odstrániť sťažovateľa ako ústavného činiteľa v postavení sudcu všeobecného súdu z profesionálneho a spoločenského života používajú nezákonné postupy, vymyslené skutky a porušujú základné práva spôsobom typickým pre totalitné a diktátorské režimy. Pre sťažovateľa bolo ponižujúce oznamovať a vysvetľovať rodinným príslušníkom, známym a priateľom, že ich vzájomné telefonické rozhovory boli odpočúvané. Táto skutočnosť bola a je dôvodom hlbokej straty dôvery k osobe sťažovateľa. Spôsob zásahu do súkromia otriasol dôverou sťažovateľa v dodržiavanie základných princípov právneho štátu súdmi a políciou v Slovenskej republike.“*

II.

5. Ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vyzval krajský súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril, oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní, a zaslal ústavnému súdu kompletný spisový materiál. Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k meritu veci 3. októbra 2007 uviedol, že *„vzhľadom k tomu, že mi nebolo umožnené nahliadnuť do spisu (sp. zn. 0029/99), treba zvážiť, či odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností je v súlade s ust. § 88 Tr. por... Až po oboznámení so spisovým materiálom 0029/99 sa budem môcť kvalifikovane vyjadriť či krajský súd vydaním rozhodnutia pod sp. zn. 0029/99 porušil základné právo JUDr. P. P. na súkromie podľa čl. 22 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 13 Listiny základných práv a slobôd a iné. Mám však za to, že sumu 1 000 000,- Sk nepovažujem za primerané finančné zadosťučinenie v prípade úspešnosti sťažnosti. Vzhľadom na uvedené podľa § 30 ods. 2 zák. o ústavnom súde, trvám na ústnom pojednávaní pred Ústavným súdom SR.“*

Vo svojom ďalšom vyjadrení k prijatej sťažnosti zo 17. júna 2008 predseda krajského súdu oznámil ústavnému súdu, že vzhľadom na zaneprázdnenosť mení svoje rozhodnutie a netrvá na ústnom pojednávaní.

6. Po prijatí veci na ďalšie konanie právna zástupkyňa sťažovateľa oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania a zároveň si vyčíslila trovy konania. Ďalším podaním k sťažnosti, ktoré z hľadiska jeho obsahu bolo v podstate doplnením sťažnosti, uviedla, že sudca krajského súdu vydal súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky na základe žiadosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a nie na základe žiadosti Policajného zboru, a teda sudca krajského súdu rozhodoval na základe žiadosti podanej neoprávneným orgánom.

7. Ústavný súd si na zistenie všetkých rozhodných skutočností pre svoje rozhodnutie vyžiadal od krajského súdu kompletný spisový materiál vedený pod sp. zn. KS-D-5-29/2004 (pôvodne vedený pod č. p. 0029/99). Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že vo svojej rozhodovacej činnosti už rozhodoval v inom konaní o zásahu do práv inej sťažovateľky

(ktorá v tomto konaní vystupuje ako právna zástupkyňa sťažovateľa), niektorými z tých rozhodnutí krajského súdu, ktoré namietal aj sťažovateľ v tomto konaní. V tomto inom konaní ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 80/08 z 27. mája 2008.

Po podrobnom posúdení obsahu spisu vedeného na krajskom súde, sťažnosti, vyjadrení k nej a podania k sťažnosti dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí k záveru, že sťažnosť je v rozhodujúcej časti dôvodná.

III.

8. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, vrátane všeobecných súdov. Dodržiavanie ústavy orgánmi verejnej moci však nemožno vzťahovať len na strohé rešpektovanie jej jednotlivých článkov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad. Ak ústavne konformný výklad nie je možný, orgán aplikujúci právo danú právnu normu nesmie uplatniť. V súlade so základným princípom právneho štátu sú všetky štátne orgány oprávnené konať len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy). Všeobecný súd (krajský súd) je pri svojom rozhodovaní viazaný nielen zákonom, ale predovšetkým ústavou, ústavným zákonom (listina) a kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (dohovor), a to v súlade s čl. 144 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 153 a čl. 154c ods. 1 ústavy. Rovnako je všeobecný súd povinný rešpektovať ústavou zakotvenú prednosť dohovoru pred zákonom. Z uvedeného potom nevyhnutne vyplýva, že aplikácia každej zákonnej normy (v tomto prípade ustanovenia § 36 a § 37 zákona o Policajnom zbore) musí byť realizovaná takým spôsobom, ktorý bude v medziach ústavy a ktorý bude zároveň

rešpektovať princíp prednosti dohovoru pred zákonom. Tieto základné atribúty ústavnosti však konajúci krajský súd vo svojej rozhodovacej činnosti vo veci sťažovateľa nerešpektoval.

9. Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú. Podľa čl. 22 ods. 2 ústavy nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením. Analogický obsah právu na súkromie priznáva aj listina v čl. 13.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie. Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Obdobný obsah práva na súdnu ochranu priznáva každému aj čl. 36 ods. 1 listiny.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Relevantná zákonná právna úprava, podľa ktorej postupoval krajský súd, bola v rozhodnom čase obsiahnutá v zákone o Policajnom zbore, konkrétne v § 36 a § 37. Podľa

§ 36 ods. 1 zákona o Policajnom zbore (v znení účinnom do 30. apríla 2000) pri plnení úloh v boji proti terorizmu, v boji proti legalizácii príjmov z najzávažnejších, najmä organizovaných foriem trestnej činnosti, pri odhaľovaní trestnej činnosti organizovanej v spojení s cudzinou a organizovanej trestnej činnosti súvisiacej s nedovolenou výrobou, držaním a rozširovaním omamných a psychotropných látok, jedov, prekursorov a jadrových materiálov, s falšovaním a pozmeňovaním peňazí, známk a cenných papierov, pri odhaľovaní iných obzvlášť závažných trestných činov, pri poskytovaní ochrany a pomoci ohrozenému svedkovi a chránenému svedkovi podľa osobitného predpisu, pri odhaľovaní daňových únikov a nezákonných finančných operácií, pri odhaľovaní úmyselných trestných činov podľa druhého a tretieho oddielu tretej hlavy druhej časti Trestného zákona, za ktoré možno uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou najmenej dva roky, alebo iných úmyselných trestných činov, ktorých stíhanie upravuje medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, a pri zisťovaní ich páchatel'ov je Policajný zbor oprávnený používať informačno-technické prostriedky. Ustanovenie predchádzajúcej vety sa nepoužije, ak ide o styk medzi obvineným a jeho obhajcom.

Podľa § 37 ods. 1 zákona o Policajnom zbore Policajný zbor môže použiť informačno-technické prostriedky len v prípadoch, keď odhaľovanie trestných činov uvedených v § 36, zisťovanie ich páchatel'ov a zabezpečovanie nevyhnutných dôkazov pre trestné konanie by bolo iným spôsobom neúčinné alebo podstatne sťažené. Podľa § 37 ods. 2 zákona o Policajnom zbore informačno-technické prostriedky možno použiť len na základe predchádzajúceho písomného súhlasu sudcu a len na nevyhnutný čas, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. Lehota začína plynúť dňom vydania súhlasu. Podľa § 37 ods. 3 zákona o Policajnom zbore sudca, ktorý dal súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov, môže na základe novej žiadosti dobu použitia predĺžiť, zakaždým však najviac o ďalších šesť mesiacov. Podľa § 37 ods. 5 zákona o policajnom zbore žiadosť na použitie informačno-technických prostriedkov predkladá Policajný zbor písomne súdu; žiadosť musí obsahovať údaje o osobe, ktorej sa použitie informačno-technického prostriedku týka, druh informačno-technického prostriedku, miesto, čas trvania a dôvody jeho použitia.

11. Zmysel zákonnej požiadavky nutnosti predchádzajúceho súhlasu sudcu všeobecného súdu na použitie informačno-technického prostriedku treba vidieť v tom, že úlohou sudcu pri takomto rozhodovaní je, aby súc viazaný ústavou a dohovorom posúdil, či použitie informačno-technického prostriedku, ktorého sa dožaduje Policajný zbor (zložka mocenského aparátu štátu) a ktorým dochádza k zásahu do základných práv a slobôd, je v medziach ústavy a zároveň, či je konformný s požiadavkami dohovoru zakotvujúcimi tzv. negatívnu povinnosť štátu spočívajúcu v obmedzení zásahov verejnej moci do súkromného života každého jednotlivca. Z doktríny štrasburských orgánov ochrany práva, ktorú si ústavný súd osvojil, vyplýva, že aj zásah, ktorý má svoj právny základ v zákonnej norme, môže v konkrétnom prípade znamenať zásah do práv garantovaných ústavou, resp. dohovorom.

IV.

12. Odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky z podstaty veci možno považovať za zásah do práva na súkromie fyzickej osoby. V súvislosti s rozvojom telekomunikačných technológií a najmä rozvojom mobilnej siete treba považovať komunikáciu medzi rôznymi osobami prostredníctvom telekomunikačnej prevádzky za jeden z hlavných kanálov medzilidskej výmeny informácií. Súčasťou práva na súkromie je nepochybne aj dôvernosť obsahu informácií šírených takýmto spôsobom, a to nielen vo verbálnej forme, ale aj vo forme zasielaných písomných či obrazových správ. Osoba komunikujúca s inou osobou má ako adresát ústavou (ale aj listinou a dohovorom) garantovaných práv legitímne očakávanie, že obsah ich vzájomnej komunikácie ostane dôverného charakteru, neprístupný tretím osobám. Ďalej to znamená aj to, že dôverný obsah tejto komunikácie môžu ďalej šíriť len tieto komunikujúce osoby. Je zrejmé, že obsahom takejto komunikácie môžu byť informácie zo súkromného, rodinného, pracovného, služobného či spoločenského života.

13. Zásah do práva na súkromie sa skúma v určitej postupnosti, pričom doktrína štrasburských orgánov ochrany práva uvádza tri základné kritéria posudzovania - legalita, legitimita a proporcionalita. S ohľadom na už uvedené (bod 12 odôvodnenia tohto nálezu)

nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že odpočúvanie telefonických hovorov je zásahom do práva na súkromie tak podľa čl. 22 ústavy, ako aj čl. 13 listiny, kde je to výslovne uvedené. Článok 8 dohovoru síce hovorí len o súkromnom živote a korešpondencii, avšak štrasburské orgány ochrany práva za súčasť súkromného života a korešpondencie považujú aj telefonické hovory (Huvig c. Francúzsko z 24. apríla 1990, Klass a ostatní c. Spolková republika Nemecko zo 6. septembra 1978, Amann c. Švajčiarsko zo 16. februára 2000). Pritom nejde o zásah do práva na súkromie iba u držiteľa odpočúvanej telefónnej linky, ale táto ochrana patrí aj osobám, ktoré sú z tejto linky volané, resp. ktoré na túto linku volajú (Huvig c. Francúzsko z 24. apríla 1990). Legalita zásahu do práva na súkromie znamená, že štát môže do práva na súkromie zasiahnuť iba na základe zákona. Preto v rámci legality zásahu sa skúma, či k nemu došlo v súlade s platnými právnymi predpismi, pričom sa prihliada aj na to, či právny predpis bol verejne publikovaný, a teda dostupný, a či jeho následky boli predvídateľné. Skúma sa teda aj kvalita zákonnej úpravy, ktorá je základom zásahu do práva na súkromie. Legitimita zásahu do práva na súkromie vyplýva z čl. 8 ods. 2 dohovoru a znamená, že do práva na súkromie možno zasiahnuť len vtedy, keď je to v záujme štátu z dôvodov ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti, v záujme spoločnosti z dôvodu ochrany zdravia a morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany ich práv a slobôd. Napokon proporcionalita zásahu znamená, že k zásahu možno prikročiť len vtedy, keď je to nevyhnutné (sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami) a iba v duchu požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť vyznačujúcu sa pluralizmom, toleranciou a voľným duchom (I. ÚS 274/05, ale aj III. ÚS 80/08).

14. Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval sťažnosť sťažovateľa. Z hľadiska legality zásahu možno konštatovať, že Policajný zbor, ktorý krajskému súdu predkladal žiadosť, ako aj sudca krajského súdu, konali a rozhodovali na základe platnej a účinnej právnej normy, ktorá takéto konanie a rozhodovanie umožňovala. Právny základ pre rozhodnutie teda existoval. Existencia právneho základu (zákonnej normy) pre rozhodnutie však nezabavuje všeobecný súd povinnosti rešpektovať pri svojom rozhodovaní normy vyššej právnej sily (body 8 a 11 odôvodnenia tohto nálezu). V predmetnej veci sudca nikdy

nemohol konať z úradnej moci, ale len na základe písomnej žiadosti Policajného zboru, ktorá musela obsahovať požadované údaje, súčasťou ktorých boli aj dôvody na udelenie súhlasu sudcu. Vychádzajúc z času zásahov do práv sťažovateľa (roky 1999 až 2000) a z termínu, kedy sa sťažovateľ dozvedel o zásahu do jeho práv (23. marca 2007), možno konštatovať, že sťažovateľ sa v čase, keď sa o svojom odpočúvaní dozvedel, už nemohol nijak relevantne brániť proti takémuto zásahu do svojich práv. Mal však minimálne právo dozvedieť sa dôvody zaznamenávania a odpočúvanie jeho telekomunikačnej prevádzky, teda v súvislosti s akou trestnou činnosťou, na akých skutkových základoch a z akých ďalších dôvodov boli tieto rozhodnutia vydané. To sa však ani po takmer siedmich rokoch od skončenia jeho odpočúvania nedozvedel práve preto, že tieto rozhodnutia neobsahujú v podstate žiadne odôvodnenie. Sudca všeobecného súdu sa obmedzil iba na odkaz na právnu normu, podľa ktorej rozhodoval, identifikáciu orgánu, ktorý ho o rozhodnutie žiadal, určenie času trvania súhlasu a konštatovanie, že získanie informácií iným spôsobom je neúčinné, resp. podstatne sťažené. Rozhodnutie krajského súdu z 9. júla 1999 navyše uvádza, že „... vykonávaním magnetických záznamov na tel. linke sú získavané informácie, ktoré sa stali nevyhnutnými dôkazmi pre účely trestného konania“. V rozhodnutí z 18. októbra 1999 sudca krajského súdu navyše argumentoval takto: „Zo žiadosti vyplýva, že vykonávaním magnetických záznamov na mobilnej telefónnej linke sa potvrdzujú podozrenia z naplňovania skutkovej podstaty trestných činov JUDr. P. P... predsedu Okresného súdu Žilina, ktorý uvedený mobilný telefón používa. Na preukázanie tohto podozrenia z trestnej činnosti je potrebné pokračovať vo vykonávaní ITP.“

Z takto formulovaných dôvodov rozhodnutí krajského súdu, za situácie, keď voči sťažovateľovi nebolo na základe získaných informácií vznesené obvinenie za konkrétny trestný čin, sa sťažovateľ ani po rokoch nemohol dozvedieť o dôvodoch zásahov do jeho práva na súkromie. V prípade odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky ide o výrazný zásah do súkromnej sféry jednotlivca, s čím sa jednoznačne snúbi jeho právo na preskúmanie opodstatnenosti a zákonnosti takéhoto zásahu. Voči rozhodnutiam krajského súdu však sťažovateľ takúto možnosť nemal, a to z toho dôvodu, že odpočúvané telefonické hovory sa nestali dôkazným prostriedkom v trestnom konaní, keďže proti nemu ani nebolo vznesené obvinenie za konkrétny trestný čin. Aj s prihliadnutím na uvedené treba

konštatovať, že ochrana zo strany trestného súdu vôbec neprichádzala do úvahy v prípadoch, ktoré sa pred trestný súd vôbec nedostanú, ale ani v prípadoch takých dotknutých osôb, ktoré nie sú stranami v trestnom konaní (III. ÚS 80/08).

Na rozdiel od písomného príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ktorý mohol v relevantnom čase v súlade s § 88 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) vydať predseda senátu a v prípravnom konaní prokurátor a ktorý musel byť podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku odôvodnený, zákon o Policajnom zbore v prípade rozhodnutia podľa § 36 a § 37 nezakotvoval, aby ho bolo potrebné odôvodniť. Táto podmienka bola výslovne kladená len na písomnú žiadosť Policajného zboru. Ústavný súd však zotrúvajúc na svojej doterajšej judikatúre konštatuje, že nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že tak ako príkaz na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky vydaný podľa § 80 Trestného poriadku, aj rozhodnutie podľa § 36 a § 37 zákona o Policajnom zbore musí byť riadne odôvodnené. Je to tak preto, že hoci ide o závažný zásah do základného práva, dotknuté osoby nemajú možnosť podať proti takému rozhodnutiu opravný prostriedok a o jeho vydaní sa dozvedia spravidla až dodatočne (ak vôbec), keď už zásah do práva na súkromie bol realizovaný. Majú preto možnosť žiadať o jeho preskúmanie až dodatočne. Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania rozhodnutia podľa § 36 a § 37 zákona o Policajnom zbore si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je dané rozhodnutie spravidla nepreskúmateľné, a tým aj svojvoľné. Vzhľadom na utajený charakter odpočúvania nič nebráni tomu, aby dôvody, ktoré viedli súd (sudcu) k vydaniu rozhodnutia, ktorým bol udelený súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky podľa zákona o Policajnom zbore, boli konkrétne uvedené. Pri dodržaní režimu utajenia sa dotknuté osoby môžu o vydaní tohto rozhodnutia a o dôvodoch, ktoré k tomu viedli, dozvedieť len dodatočne (obdobne I. ÚS 274/05, III. ÚS 80/08).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru je aj právo účastníka konania, procesnej strany v konaní alebo právo inej zainteresovanej osoby na rozhodnutie, ktorého dôvody vydania sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci (mutatis mutandis I. ÚS 241/07). V prípade namietaných rozhodnutí krajského súdu neboli splnené elementárne požiadavky na ich odôvodnenie, čo zakladá porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Krajským súdom zvolenú podobu odôvodnenia ústavný súd považuje za nedostatočnú a formálnu, pretože oboznámenie sa s obsahom namietaných rozhodnutí sťažovateľovi neodkrylo súvislosti a okolnosti, na základe ktorých by pochopil odôvodnenosť takéhoto zásahu do jeho práva na súkromie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považuje namietané rozhodnutia krajského súdu za neodôvodnené a nelegálne. Uvedené tvrdenie ústavný súd odvodzuje od závažnosti takéhoto zásahu do súkromnej sféry jednotlivca, ako aj od potreby byť informovaný o dôvodnosti takýchto zásahov. Napokon je nepochybné, že ak žiadosť príslušného orgánu o udelenie súhlasu podľa zákona o Policajnom zbore musela obsahovať dôvody, o to viac muselo tieto dôvody obsahovať rozhodnutie sudcu, bez ktorého by odpočúvanie nebolo možné realizovať. Ústavný súd zároveň podotýka, že sudca vydávajúci namietané rozhodnutia si bol do istej miery vedomý potreby uvedenia dôvodov ich vydania, čo je zrejmé z ich obsahu. Na druhej strane je však potrebné uviesť, že len chabé náznaky odôvodnenia pri tak závažnom zásahu do ústavných práv sťažovateľa nemožno akceptovať (III. ÚS 80/08).

15. Legitimitu zásahu do práv sťažovateľa posudzoval ústavný súd s prihliadnutím na čl. 8 ods. 2 dohovoru, keďže ústava výslovne neuvádza prípady, kedy je zásah do práva na súkromie legitímny. Dohovor zakladá legitimitu zásahu do práva na súkromie len v prípadoch, že to vyžaduje záujem národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia

alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. V iných prípadoch je štátny orgán (teda aj súd) povinný zdržať sa akýchkoľvek zásahov do výkonu práva na rešpektovanie súkromného života a korešpondencie. Z obsahu rozhodnutí krajského súdu možno vyvodiť iba toľko, že zrejme sú vydané v „záujme predchádzania zločinnosti“ sťažovateľa. Rovnako je však zrejme, že záujem na predchádzaní zločinnosti legitimizuje zásah do práva na rešpektovanie súkromného života podľa dohovoru len vtedy, ak ide o záujem na predchádzaní konkrétnej zločinnosti sťažovateľa, o ktorej má orgán povoluujúci zásah do tohto práva informácie aspoň v takom rozsahu, ktorý umožňuje urobiť záver o dôvodnom podozrení osoby z trestnej činnosti (zločinnosti). Z obsahu rozhodnutí krajského súdu však nerezultuje žiaden konkrétny záver o takomto konaní sťažovateľa. Ústavný súd rešpektuje, že odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky nemusí vždy viesť k získaniu informácií postačujúcich na vznesenie obvinenia voči konkrétnej odpočúvanej osobe, avšak oprávnene si kladie otázku, kde sú hranice, keď sa zásah do práva na rešpektovanie súkromného života stáva nelegitímnym. Krajský súd, ktorý rozhodoval o žiadosti Policajného zboru, zodpovedal za to, že jeho rozhodnutiami bude poskytnutá náležitá ochrana právam sťažovateľa. Absencia získania relevantných informácií o „zločinnosti“ sťažovateľa v čase výkonu odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky na základe označených rozhodnutí krajského súdu, počas viac ako dvanástich mesiacov ich trvania, vedie nevyhnutne k záveru o nelegitimite tohto zásahu. Taktiež vedie k závažným pochybnostiam o existencii ústavne akceptovateľného (a najmä reálne daného) dôvodu na tak zásadný zásah do práv sťažovateľa.

16. Napokon pokiaľ ide o proporcionalitu zásahu, ústavný súd uvádza, že zásah je prípustný, len ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné v záujme dosiahnutia legitímneho cieľa. Nevyhnutnosť potom musí skúmať všeobecný súd (krajský súd) s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s dôrazom na skutočnosť, či tieto neumožňujú dosiahnuť stanovený cieľ (predchádzanie zločinnosti) inak, než zásahom do práva na rešpektovanie súkromného života a korešpondencie. Proporcionalitu zásahu vo vzťahu k sťažovateľovi však ústavný súd zodpovedne posúdiť nemohol, a to vzhľadom na absenciu akéhokoľvek odôvodnenia rozhodnutí krajského súdu v tomto smere.

17. Zhrnúc uvedené ústavný súd konštatuje, že krajský súd vydaním rozhodnutí, ktorými dal súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky sťažovateľa, porušil jeho označené práva. Zásah do jeho práva na súkromie a práva na rešpektovanie súkromného života je daný predovšetkým absenciou legitímneho dôvodu na takýto zásah. Ústavný súd konštatuje, že bremeno preukázania legitimity zásahu je na pleciach krajského súdu, ktorý napadnuté rozhodnutia na žiadosť Policajného zboru vydal. Rovnako je na pleciach krajského súdu bremeno preukázania proporcionality (nevyhnutnosti) zásahu. Tieto bremená však krajský súd neuniesol, keďže z jeho rozhodnutí nemožno vyčítať žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala legitimitu a proporcionality zásahu do práv sťažovateľa. Uvedené je o to závažnejšie, že krajský súd opakovane predlžoval svoj súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky bez toho, aby po tak dlho trvajúcim odpočúvaní boli zistené skutočnosti preukazujúce legitimitu zásahu. Absencia relevantného odôvodnenia rozhodnutí (aj napriek tomu, že zákonná úprava výslovne odôvodnenie nevyžadovala) zakladá porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Ani po takmer siedmich rokoch od ukončenia odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky sa sťažovateľ nedozvedel dôvody, pre ktoré sudca krajského súdu súhlasil s jeho odpočúvaním.

Závažnosť zásahu do práv sťažovateľa je daná aj skutočnosťou, že sťažovateľ v čase zásahu do jeho práv vykonával funkciu sudcu všeobecného súdu. Nezávislosť každého sudcu, ktorá je imanentným znakom súdnej moci v právnom štáte, nemôže byť bez legitímneho dôvodu, ktorý v prípade sťažovateľa absentoval, vystavovaná ústavne neprípustným zásahom realizovaným mocenskými orgánmi štátu (Policajný zbor) ani vtedy, ak tieto sú vykonávané na základe súhlasu súdu (krajského súdu).

18. Za týchto okolností potom neostalo ústavnému súdu iné ako nálezom vysloviť, že rozhodnutiami krajského súdu o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky vydanými pod č. p. 0029/99 zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), zo 6. apríla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 18. októbra 1999 (tel. linka...) a rozhodnutím vydaným pod č. p. 0029-1/99 z 10. januára 2000 (tel. linka...) boli porušené ústavou, listinou a dohovorom garantované práva

sťažovateľa (bod 1 výroku nálezu). Vzhľadom na dôvody už uvedené bolo bez právneho významu bližšie sa zaoberať podaním právnej zástupkyne sťažovateľa k sťažnosti, ktorým poukazovala na to, že sudca krajského súdu rozhodoval na základe žiadosti neoprávneného orgánu.

19. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 56 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd vyslovil porušenie označených práv celkom šiestimi rozhodnutiami krajského súdu. Keďže však tri z nich - rozhodnutia z 9. júla 1999 (tel. linka...), z 18. októbra 1999 (tel. linka...) a 10. januára 2000 (tel. linka...), už ústavný súd zrušil iným svojím nálezom (III. ÚS 80/08 z 27. mája 2008), nemohol tieto rozhodnutia zrušiť opakovane. Preto ústavný súd týmto nálezom zrušil len tri rozhodnutia uvedené v bode 2 výroku nálezu, ktoré ku dňu jeho rozhodovania ešte zrušené neboli. Keďže odpočúvanie telefonických hovorov sťažovateľa na základe označených rozhodnutí krajského súdu sa už uskutočnilo, neprichádzalo do úvahy vrátenie veci na ďalšie konanie v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, pretože o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky podľa § 36 a § 37 zákona o Policajnom zbore rozhodoval sudca krajského súdu predtým, ako sa s odpočúvaním začalo.

V.

20. Sťažovateľ v sťažnosti uplatnil a odôvodnil aj svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 000 000 Sk (33 193,92 €). Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie ústavný súd spravidla neprizná vtedy, keď sa spolu so zrušením

rozhodnutia, ktorým boli porušené práva alebo slobody vec vracia na ďalšie konanie. V prípade sťažovateľa však po zrušení rozhodnutia vzhľadom na dôvody uvedené v bode 19 tohto nálezu vrátenie veci neprichádzalo do úvahy. Dôsledky rozhodnutí krajského súdu však nemožno napraviť len vyslovením, že nimi došlo k porušeniu práv sťažovateľa, a ich zrušením. Dôsledkom zrušených rozhodnutí bol ústavne neprípustný zásah najmä do práva sťažovateľa na súkromie, resp. práva na rešpektovanie jeho súkromného života. Porušenie ústavných práv sťažovateľa malo za následok, že informácie súkromnej povahy, ktoré mali dôverný charakter sa viac než rok dostávali bez legitímneho dôvodu do dispozičnej sféry iných osôb, a s ohľadom na to, že boli aj zaznamenávané, ostali v dispozičnej sfére týchto osôb aj po skončení odpočúvania. Tento fakt nemožno napraviť či odstrániť ani zrušením predmetných rozhodnutí.

Časť dôvodov uvádzaných sťažovateľom (strata dôvery priateľov a známych) síce bola len tvrdená bez toho, aby sťažovateľ ponúkol dôkazy na podporu svojich tvrdení, avšak v zásade ústavný súd konštatuje, že požiadavka na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je dôvodná a opodstatnená. Navrhovanú výšku však ústavný súd aj vzhľadom svoju doterajšiu judikatúru nepovažoval za primeranú, a preto priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 € (bod 3 výroku nálezu). Zvyšnej časti uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovел (bod 5 výroku nálezu).

21. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré jeho právna zástupkyňa vyčíslila v celkovej sume 6 296 Sk (2 úkony právnej pomoci po 2 970 Sk, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie ústavnej sťažnosti, 2 x paušálne výdavky po 178 Sk). S poukazom na § 20 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 208,99 €, čo zodpovedá uplatnenej sume v slovenských korunách (bod 4 výroku nálezu). Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho

súdneho poriadku). Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2009